

C. L. TAYLOR

PSYCHOTHILLER

STRACH

STRACH

PSYCHOTHRIILLER

C. L. TAYLOR

2018

Copyright © C. L. Taylor 2018
Translation © 2018 by Zuzana Pernicová

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE FEAR
vydaného nakladatelstvím HarperCollins, Londýn 2018,
přeložila Zuzana Pernicová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Hana Pernicová
Korektura: Iveta Muchová a Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Markéta Mandlíková
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v listopadu 2018

ISBN: 978-80-7498-303-0

*Pro mého kamaráda Scotta Jamese,
který necouvne před žádnou výzvou*

1. kapitola

Lou

Sobota 24. března 2007

Nenávidím překvapení. Nenávidím je tak moc, že když mi Ben v pondělí zavolal do práce a řekl mi, ať si víkend nechám volný, protože mě chce něčím překvapit, měla jsem sto chutí praštit mu telefonem. Ale předstírala jsem nadšení.

„Není ti nic?“ ptá se mě teď. „Nedělá se ti při jízdě špatně, že ne?“

Jestli jsem pobledlá, tak to vůbec nesouvisí s tím, že se v jeho otlučeném Volkswagenu Golf řítíme po silnici A2.

„Ne, jsem v pohodě,“ odpovím. „Ale byla bych ráda, kdybys mi prozradil, kam jedeme.“

Ben si přiloží prst k ústům a pak se usměje. „Už to brzo zjistíš.“

Původně měl být jen známost na jednu noc. Čekala jsem, že sotva naše upocená těla zchladnou, odporoučí se z mé postele i z mého života. Ale nestalo se. Zůstal u mě až do rána a pak trval na tom, že mě vezme na snídani. Svolila jsem, zčásti prostě proto, že mi to připadalo míň trapné než odmítnout. A hlavně proto, že jsem byla vyhládlá a doma jsem nic k jídlu neměla.

Zůstali jsme v kavárně přes dvě hodiny. Dozvěděla jsem se o Benovi, že pracuje jako grafik na volné noze, nikdy nebyl na žádném koncertě a jeho táta je strašný hypochondr. O sobě jsem mu prozradila, že jsem jedináček, dělám projektovou manažerku ve společnosti zabývající se e-learningem a táta mi nedávno umřel. Okamžitě se natáhl přes stůl, stiskl mi ruku a řekl mi, že je mu to moc líto. Když se zeptal, jestli jsme si s tátou byli hodně blízcí, změnila jsem téma.

Dřív nebo později se do tátova domu v zelené zvlněné krajině Worcestershiru, kde jsem prožila dětství, budu muset vrátit, abych ho uklidila, dala do pořádku a nabídla k prodeji, ale mám dobrý důvod, proč se tomu místu už osmnáct let vyhýbám.

„Za chvilíčku se všechno dozvíš,“ ujišťuje mě Ben, když míjíme ukazatel na Dover, Eurotunel, Canterbury a Chatham. „Už aspoň tušíš, kam máme namířeno?“

Svírá se mi žaludek, ale snažím se udržet bezstarostný tón. „V Canterbury je pěkná katedrála. Doufám, že se tam se mnou nehodláš oženit. Nesbalila jsem si svatební šaty.“

Kdyby mě Ben znal dobře, postřehl by, že mám hlas o půl oktávy vyšší než normálně a že se usmívám dost křečovitě. Zeptal by se mě, co se děje, místo aby zavtipkoval o bleskových svatbách v Las Vegas. Ale chodíme spolu teprve měsíc. Neví o mně skoro nic.

Ve snaze ovládnout úzkost si chvíli zpívám s cédéčkem Arctic Monkeys, které Benovi v autě hraje, a pak začnu plácát páte přes deváté. Probíráme seriál, který jsme poslední týden hlтали na DVD, nejnovější skandál ve světě celebrit, který propírají noviny, i to, odkud jsme se dívali na zatmění Měsíce, a kilometry ubíhají. Víím, že se nemám čeho bát. Je mi dvaatřicet, ne čtrnáct, a Ben po mně nechtěl, ať si sbalím cestovní pas. Ale stejně jako bych měla v žaludku kámen.

„Už tam budeme?“ vyzvídám, zatímco Ben pije z láhve vody. Rozchechtá se, až poprská volant. „Copak je ti pět?“

STRACH

„Ne, ale jsem netrpělivá.“

„Měl jsem ti zavázat oči. Anebo,“ zlehka mě dlobune, „ti dát roubík.“

Celá se napnu, ale donutím se k smíchu. „Nejsi doufám na sado maso a podobný úchylárny?“

„Kdo tvrdí, že jsou to úchylárny?“

Zase se rozesmějeme. Smějeme se spolu hodně, už od první chvíle, kdy jsme se potkali v jedné hospodě v Soho. Byla jsem na párty a vylila jsem si na tričko skoro plnou sklenici červeného vína. Když jsem se hrnula na dámskou toaletu, Ben zrovna vycházel z pánské. Všiml si, že jsem v chvatu vytrousila peněženku, a počkal přede dveřmi, aby mi ji vrátil. Slušelo mu to, choval se mile a já byla opilá, takže když se mě zeptal, jestli mi může koupit pití, souhlasila jsem.

Od našeho prvního setkání uběhl už měsíc. Za další dva se rozejdeme. Anebo dřív. Je mi dvaatřicet a ještě mi žádný vztah nevydržel déle než tři měsíce. Dřív nebo později to podělám. Jako obvykle.

Odbočíme ze silnice M2 u ukazatele na Canterbury, Dover, Margate a Ramsgate. Nezdá se mi, že by se mnou chtěl strávit víkend u moře v Margate, i když by to mohla být zábava. Takže určitě jedeme do Canterbury, kam jinam. Možná jsem si přece jen měla sbalit bílé šaty.

„Prozrad' mi, kam jedeme,“ naléhám.

Ben se usměje, ale mlčí. Usmívá se, ještě když sjíždíme z kruhového objezdu a najíždíme zpátky na A2.

„Nešvindluj,“ pokará mě, když sáhnu po telefonu. „Jestli se koukneš na Google mapy, zkazíš mi překvápko.“

Přesně to jsem měla v úmyslu.

Když neuhneme odbočkou ke Canterbury a vzápětí mineme ukazatel *Dover 27km*, pevně sevru rukou okraj sedadla. Jediný důvod k cestě do Doveru je chytit trajekt do Calais. Ale Ben mi přece neřekl, ať si vezmu pas. Možná objevil nějaké idylické

místo poblíž, třeba nějakou malebnou rybářskou vesnicí, odkud není na trajekty a lodě vidět.

„Už tam skoro jsme,“ oznámí mi, když projíždíme Doverem a mezi budovami se vyloupne šedivý pruh moře. „Bude se ti to děsně líbit, věř mi.“

Věř mi. Musíš mi věřit, Lou. Budeš se mnou v bezpečí, slibuju. Miluju tě. To přece víš, ne?

„Bene...“

Už jsme jen pár set metrů od terminálu trajektů, šedivě a hranatě se rýsuje proti moři. Uháníme po silnici, a když se přiblížíme k branám, Ben zpomalí.

„Bene, ale já –“

„Žádné strachy.“ Zařadí se do fronty vozů a zastaví. „Tvůj pas mám. Nezapínej mě, sebral jsem ti ho ze šuplíku ve stole, když jsi vařila večeři a –“

„Já nemůžu.“

„Cože?“

Vezmu za klikku, ale dveře se neotevřou.

Zkusím to znova. A zas. Zatáhnu. Pustím. Zatáhnu. Pustím. Ten černý kus umělé hmoty se hýbe, ale dveře se ne a ne otevřít. Zamkl mě tu.

Všechno bude v pohodě, Lou. Tohle jsme přece chtěli. Začít nový život. Jen ty a já. Začít pěkně od začátku na místě, kde nás nikdo nebude odsuzovat. Můžeme spolu být už napořád.

Co okno? Když ho otevřu, rozepnu si pás a vykloním se, třeba se mi povede otevřít dveře zvenčí. A dostat se z auta.

„Lou?“

Snažím se otáčet klikkou okna, jenže mám ruku celou zpcenou a prsty mi podkluzují.

„Udělal se ti špatně? Už si můžeš otevřít. Promiň, to centrální zamykání –“

Vyskočím z vozu, opře se do mě poryv studeného větru a rozvíří mi vlasy. Najednou je mi zase čtrnáct.

STRACH

Mike je moje životní láska a já jeho. Veze mě do Francie na romantický víkend. Ráno jsem si jako obvykle oblékla školní uniformu, ale místo abych autobusem dojela až ke škole, vystoupila jsem o stanici dřív na rohu Holy Lane. Mike tam na mě čekal v autě. Řekl mi, ať si do školní brašny sbalím toaletní potřeby, rezervní oblečení a cestovní pas. O zbytek se prý postará.

2. kapitola

Wendy

Neděle 8. dubna 2007

„Monty!“ Wendy Harrisonová odloží lopatku, opráší si ze zahradnických rukavic hlínu a napřímí se. „Monty, jdeme domů!“

Z keřů se hned vynoří strakatý špringršpaněl a rozeběhne se trávou k ní, až mu z tlamy vlaje růžový jazyk.

„No ahoj, Montíku,“ pohladí ho Wendy po hlavě. „Oba si zasloužíme nějakou dobrůtku, co říkáš?“

Když pes uslyší slovo dobrůtka, nastraží uši. Poslušně kluše za paničkou do řadového domku na okraji Malvernu a nespouští z ní pohled.

Wendy si ukousne kus sušenky s vanilkovým krémem, rozžvýká ho, spolkne a hned si strčí do úst zbytek. Když ho sní, napije se čaje a sáhne po další sušence. Původně si chtěla vzít jenom jednu. Dokonce si to zapsala do hubnouceho deníku – „sušenka s krémem, 60 kalorií“ –, jenže teď je najednou pryč půl balíčku.

Čert to vem, pomyslí si a přejede prstem přes touchpad laptopu. *Začnu až od zítřka.*

Poslední půlhodinu přecvakává sem a tam mezi třemi sociálními sítěmi – Facebookem, Twitterem a Instagramem. Sedí dneska u počítače už počtvrté, a to jsou teprve dvě odpoledne. Zkoušela přijít na jiné myšlenky – zahradničením, účetnictvím, kterému se na poloviční úvazek věnuje, a venčením Montyho –, ale stejně je duchem pořád na těch třech stránkách. Neobjevily se tam nějaké nové příspěvky? Text, fotka, cokoli? Žaludek se jí svírá úzkostí. Co když nějaký příspěvek zmizí, než si ho stačí přečíst? Co když jí unikne něco důležitého?

Ani si nepamatuje, co ji vlastně přimělo vyhledat si Lou Wandsworthovou v Googlu. Možná ji inspiroval hovor s kamarádkou Angelou o tom, že se na Facebooku dají najít někdejší spolužáci, možná novinový článek, anebo prostě měla jeden z těch dní, kdy se probudila s pocitem, že jí mozek halí černý mrak, a nic ji netěšilo, dokonce jí nezvedlo náladu, ani když jí Monty položil hlavu na koleno a pátravě na ni upřel hnědé oči.

Najít Lou jí netrvalo dlouho. Žádná jiná Louisa Wandsworthová na Facebooku nebyla. Potíž vězela v tom, že na její stránce viděla jenom jméno, profilový obrázek s komiksovou postavičkou a seznam přátel. Nic víc. Angela jí pomohla založit si vlastní facebookový profil, jenže pomocí toho nemohla Lou kontaktovat. A tak si založila ještě jeden, dala si jméno Saskia Kennedyová a nahrála si tam několik fotografií stažených z internetu, na kterých byla žena přibližně stejně stará jako Lou.

Když ťukala na tlačítko „přidat do přátel“, srdce se jí v hrudi chvělo. Ale nic se nestalo. Lou její žádost ignorovala. Plynuly dny, pak týdny. Wendy si zkusila do Googlu zadat *jak někoho přimět, aby na Facebooku přijal žádost o přátelství*.

Dozvěděla se, že působí podezřele, když nemáte moc přátel a žádné společné, a tak začala naslepo žádat o přátelství lidi z Londýna, kteří vypadali, že jsou zhruba v Louisině věku. S muži to bylo snadné – žena na její profilové fotografii byla atraktivní –, u žen trvalo delší dobu, než aspoň některé její žá-

dost přijaly. Když měla padesát přátel a zeď plnou memů, rádo-by vtipných fotek a krátkých příspěvků podobných těm, jaké nahrávali její „vrstevníci“, zkusila požádat o přátelství několik Louisiných přátel. K jejímu úžasu jich nejmíň šest žádost přijalo. A když zkusila napodruhé poslat žádost Louise, uspěla taky.

A získala přístup k Louisiným příspěvkům.

S vítězoslavným pocitem otevřela její fotoalba. Po měsících detektivní práce se konečně dobrala k tomu, co hledala. A neobjevila jen jednu Louisinu fotku; v albech jich byly desítky a desítky. Lou měla dlouhé hnědé vlasy a nosila je stažené do ohonu. Trochu si líčila oči, ale rtěnku nepoužívala. Byla hubená, ale ne zrovna atraktivně. Bunda na ní visela a sukně jí kolem nohou plandala. Navzdory mládí působila ztrhaně a měla propadlé tváře – připomínala maratónské běžce anebo lidi z fotek v časopisech o hubnutí, kteří během několika měsíců shodili třicet kilo.

Když si Wendy fotky prohlížela, v žaludku jako by jí těžklo závaží. Lou sice nebyla konvenční kráska, ale na všech snímcích byla obklopená lidmi. Některé fotky ji zachycovaly, jak si v potměných barech připíjí s mladými svěžími přáteli. Na jiných dováděla v moři během nějaké exotické dovolené a zpod šňůrkových bikin jí nevykukoval ani gram tuku. Lou, jak stojí na vrcholu hory v bundě s pevně utaženou kapucí a triumfálně se usmívá. Lou, jak pózuje ve společenských šatech, s jednou nohou ohnutou dozadu jako filmová hvězdička z padesátých let a líbá bruneta oblečeného jako Clark Gable. Podle všeho žila naplno, byla oblíbená, zcestovalá a spokojená. Měla všechno, čeho se Wendy nedostávalo.

Wendy se pak na Facebook týden nepřihlásila. Dokonce laptop ani neotevřela. I jen z pohledu na něj se jí dělalo nanic.

Ale pak v ní převládla zvědavost.

„Jenom se tam rychle mrknu,“ řekla Montymu, když usedala ke stolu v jídelně a rozevírala laptop. „A pak se na to vykašlu.“

To bylo před sedmi měsíci.

STRACH

„Jenom minutku, Monty,“ řekne teď, protože pes ji šťouchá do kolene. „A hned se půjdeme projít.“

Sáhne pro další sušenku a strčí si ji do pusy. Venku se sbírají bouřkové mraky. Jestli se nevydají na procházku hned, tak zmoknou. *Jenom naposled rychle zkontroluju, co je nového, slibuje si Wendy s prstem na touchpadu, a jdu si pro kabát.*

Při pohledu na obrazovku zalapá po dechu, až jí drobeček sušenky vletí do průdušnice a rozkašle ji. Lou zrovna napsala na Facebook nový příspěvek.

Dostala jsem tu práci v Malvernu a za měsíc se stěhuju. Londýne, bude se mi po tobě stýskat.

3. kapitola

Lou

Sobota 21. dubna 2007

Celý měsíc jsem se na tuhle chvíli pokoušela v duchu připravit, ale hromada vzpomínek, která mě zaplavila, sotva jsem ze silnice A4440 zahlédla vrcholky Malvern Hills vlnící se jako dračí hřbet, mi stejně vzala dech. Vybavilo se mi, jak si kupuju cukrátku v bílých papírových sáčcích, jak se směju holkám z internátní školy, které nosí hnědé batmanovské pláště, jak jdu s mámou a tátou k pramenu svaté Anny a mám pocit, jako bych se drápala na velehoru, jak poprvé vcházím do klubu bojových umění a žaludek se mi svírá nervozitou. V duchu vidím Mika, jak se na mě usmívá a na přivítanou mi podává ruku. Abych ten výjev vypudila z mysli, pokouším se soustředit na silnici. Minu Malvern a uháním po A4103 k Acton Green. Nikdy dřív jsem tady auto neřídila – řidičák jsem si udělala až v Londýně –, ale dobře si tuhle cestu pamatuju, protože mě tudy táta vozil na karate a zpátky. Když míjím jeho oblíbenou hospodu U psa a kachny, pípne mi na sedadle spolujezdce mobil. Hmátnu po něm s nadějí, že je to textovka od Bena, i když je mi jasné, že ne.

STRACH

Od toho příšerného odpoledne v Doveru před čtyřmi týdny jsem se s ním neviděla ani se mi neozval. Když jsem utekla, vydal se za mnou a po necelém kilometru mě na nábřeží dohnal.

„Louiso?“ Nechal auto na zákazu stání, doběhl ke mně, chytil mě za ruku a přiměl mě zastavit. „Co se děje? Co je ti?“

Zavrtěla jsem hlavou a proklínala se za to, co se chystám udělat.

„Co je ti?“ naléhal. „Co se stalo?“

Když jsem mu řekla, že už bychom se neměli vídat, ustaraný výraz v jeho tváři vystřídal zmatek. Ptal se proč. Chtěl vědět, co udělal špatně.

„Nic,“ ujistila jsem ho. „Vůbec nic.“

Pátral po odpovědi v mojí tváři. „Tak proč?“

Nemohla jsem mu to říct. Vždyť jsem strávila posledních osmnáct let předstíráním, že Mike Hughes neexistuje. A tak jsem jenom zamumlala cosi o tom, že na mě moc spěchá. Že nejsem na vážnější vztah připravená. Že chceme každý něco jiného.

Cestu vlakem zpátky do Londýna jsem probřečela, natácela jsem se k oknu, aby to člověk na sedadle vedle mě neviděl. Ben si nezasloužil, co jsem mu provedla. Ani muži, se kterými jsem chodila dřív, si nezasloužili, abych jim dala kopačky, lhala a utekla před nimi. Jestli se konečně nepostavím čelem k tomu, co se stalo, když mi bylo čtrnáct, zůstanu až do konce života o samotě.

Mrknu se na telefon. Textovka je od mojí nejlepší kamarádky Alice, ptá se mě, jestli jsem do tátova domu dorazila v pořádku. Hodím telefon zpátky na sedadlo, dám levý blinkr, a místo abych pokračovala do Acton Green, odbočím k Ledbury – kde bydlí Mike. Nikdy jsem u něj doma nebyla. Co bych tam taky dělala? Byl uznávaný člen místní komunity, trenér karate, který pořádá zábavné běhy a soutěže, aby získal peníze na dobročinnost. A navíc žil se svojí ženou Dee. Dařilo se mu udržovat náš

„poměr“ v tajnosti. První pusy jsme si dali v šatně za dódžó. Bylo mi čtrnáct a bylo to skoro rok poté, co jsem začala na karate chodit. Poprvé jsme šoustali v –

To slovo už nikdy nepoužívej.

Ze vzpomínek šlehne Mikův hlas.

Šoustání je sex bez citů, Louiso. To neprovozuju a rozhodně to spolu dělat nebudeme. Až spolu poprvé strávíme noc, bude to proto, že se milujeme, a dáme si to najevo tím, že –

Zapnu rádio a otočím ovladačem hlasitosti doprava. Z náhlé exploze hluku z reproduktorů mi div neprasknou bubínky, ale neztlumím ho. Písničku sice moc neznám, ale stejně se dám do zpěvu a křičím do melodie nesmyslný text, abych přehlušila Mikův hlas, který se dere z každé kratičké pauzy mezi notami a domáhá se pozornosti.

Mike mě sice k sobě domů nikdy nevzal, ale věděla jsem, kde bydlí. Věděla jsem o něm všechno, anebo přinejmenším tolik, kolik mohla zjistit čtrnáctiletá holka bez přístupu k internetu. Všechno jsem si zapisovala do deníku. Poslouchala jsem rozhovory rodičů s ostatními trenéry. Nenápadně jsem se na něj vyptávala starších žáků. A v těch vzácných chvílích, kdy jsme s Mikem osaměli, jsem mu visela na rtech a hltala každé jeho slovo. To se odehrávalo už předtím, než jsme se poprvé políbili. Dávno předtím.

Když zahýbám doprava do New Mills Way – jednu ulici od Mikova domu –, odhodlání mě opustí a vystřídá ho čirá hrůza. Co to provádím? Vždyť jsem si slíbila, že napřed věnuju pár týdnů úklidu tátova domu a rozkukám se v práci, a teprve pak Míka vystopuju. Před odjezdem jsem si ho progooglila, abych se ujistila, že si nezměnil jméno nebo někam nezmizel. Ne, bydlí pořád na stejné adrese na předměstí Malvernu jako před osmnácti lety a založil si vlastní dopravní firmu. Karate už ale neučí, díkybohu.

Zaparkuju, zhrouťím se na volant a v jediném roztržšeném výdechu mi z plic unikne veškerý vzduch. Nemám tušení, co

STRACH

mě čeká, až mu zaklepu na dveře. Třeba mi přijde otevřít jeho žena. Anebo dítě – pokud tedy nějaké má. Co v takovém případě řeknu? Ahoj, já jsem Louisa, ta holka, co ji tvůj táta zneužíval. Je táta doma?

Nechápu, proč svaluješ všechnu vinu na mě. Věděla jsi přece, do čeho jdeš.

Sklapni, poručím tomu hlasu. Bylo mi čtrnáct. Nevěděla jsem vůbec nic.

Jestli jsem provedl něco tak hrozného, proč jsi proti mně nesvědčila u soudu?

Protože jsem měla strach, co mi uděláš, jestli tě neodsoudí.

Lžeš, přiznej se. Nesvědčila jsi proti mně, protože jsi mě milovala.

Ne, tak to není.

To ty jsi řekla „miluju tě“ jako první. Tvrdila jsi, že si mě chceš vzít a mít se mnou děti. Víš, proč ti krachuje jeden vztah za druhým? Víš, proč jsi dala Benovi košem? Protože mě miluješ ještě teď.

„Ne.“ Praštím pěstmi do volantu a stisknu klakson, abych vypudila Mikův tichý šepot z hlavy. „To není pravda. Není a není.“

Když otvírám branku před Mikovým domem a vstupuju na cestičku za ní, štípe mě v podpaží pot. Jestli mi otevře jeho žena, nepoznám ji. Na internetu nejsou žádné její fotky a máma si dala záležet, abych se po soudním procesu nedívala na zprávy a nedostala se k novinám. A mobil ani počítač jsem v roce 1989 neměla.

Ale co když Dee Hughesová pozná mě? Do dódžó ani na soutěže nechodila, ale určitě se snažila zjistit, co jsem zač. Co když mě seřve, že jsem jí zkazila život? Když se dívám na svoje fotky z doby, kdy mi bylo čtrnáct, sotva se poznávám. Mívala jsem tehdy kulatý baculatý obličej a nosila tmavé vlasy ostrí-

hané na mikádo s ofinou. Teď je mám světlejší a delší, visí mi ve zplihlých pramenech kolem ostré brady a vystouplých líc-ních kostí, které jsem před osmnácti lety nemívala. A nezměnila jsem se jenom v obličeji. Oblé křivky, které jsem v pubertě nesnášela, jsou taky tytam. Když mám dobrý den, říkám si při pohledu do zrcadla, že jsem štíhlá. Ve špatný den si připadám vychrtlá a androgynní, jako by mě uplynulý čas připravil o veškerou ženskost.

Třikrát ťuknu na vstupní dveře. Představovala jsem si tuhle chvíli snad tisíckrát. Občas se Mike tváří šokovaně, že mě vidí. Občas se rozbrečí. Jednou jsem ho probodla, ještě než stačil promluvit. Soustředím se na lesklý červený lak na dveřích a zhluboka dýchám. Jestli Mike vykoukne zpoza závěsu, chci, aby mě viděl sebevědomě vzpřímenou, ne rozklepaný uzlíček nervů. A chci to mít za sebou, než mě zase zaplaví vzpomínky. Musím to udělat, dokud mám kuráž. Můžeme si popovídat na prahu nebo opodál v hospodě. Jestli mě pozve k sobě, odmítnu. I kdyby byl doma sám. Tím spíš, kdyby byl doma sám.

To je ona, vykřikne kdosi, když vycházím z francouzské policejní stanice. Tmou vyšlehnou blesky fotoaparátů. Vmáčknutá mezi čtyřmi policisty mířím k černému autu a nastupuju dovnitř. To je ta holka, co utekla s trenérem karate.

„Hej!“

Matně si uvědomuju hlas, mužský baryton, ale nevěnuju mu pozornost. Nevnímám skoro nic.

Musím zjistit, kde je Mike. Přivezli ho sem taky? Vyslychají ho za některými z těch béžových dveří?

„Hej! Vy tam u čísla padesát devět!“

Pomalou pootočím hlavu. Ve vedlejším domě se z okna v prvním patře vyklání chlap tak kolem pětapadesáti. Je do půl těla nahý a má ulízané vlasy, jako by zrovna vylezl ze sprchy. Snažím se vypudit z hlavy Mikovu tvář, přenést se duchem zpátky

STRACH

do přítomnosti, jenže pevně vězím v osidlech vzpomínek, jako bych se zasekla ve snu. Nebo spíš v noční můře.

„Jdete za Mikem?“ ptá se ten muž.

Mám říct ano, nebo ne? Netuším, kdo to je.

„Ano, jdu.“

„Kamarádka?“

Strnule se usměju. „Dávná kamarádka.“

Přejede mě pohledem a chlípně se usměje. „Ten se má.“

Ignoruju ho a vykročím po pěšině zpátky k autu.

„Je v práci,“ křikne za mnou a to mě přiměje zarazit se s rukou na klice dvířek. „V Greensleeves, tom zahradnictví. O sobotách jim rozváží zboží.“ O Mikově ženě se dotýčný nezmíní a já se na ni ptát nehodlám.

„Nechcete si se mnou někdy zajít na drink?“ zavolá, když nasedám do auta. „Abyste mi patřičně poděkovala?“

Zasloužil by si, abych mu vynadala, jenže nemám čas vysvětlovat mu, proč by žádná příčetná ženská nešla na rande s kokotem, co na ni huláká z okna. Je půl šesté. Musím zjistit, kde je to zahradnictví, a dostat se tam před zavírací dobou. Musím najít Mika. Co nejdřív. Než mě zase ochromí strach.

4. kapitola

Lou

V autě se pustím do převlékání ze školní uniformy; vysoukám se ze sukně a natáhnu si džíny. Když si rozepnu bezpečnostní pás, abych si sundala blůzu, Mike se na mě oboří.

„Co to sakra vyvádíš? Proboha, vždyť jsme na dálnici.“

Rychle si pás zase zapnu a pokouším se pod ním nasoukat do košile. V očích mě pálí slzy. Má to být romantický víkend, a Mike se na mě utrhl jako na zlobivou žákyňu.

„Promiň,“ položí mi ruku na koleno. „Nechtěl jsem tě rozplakat. Prostě jenom nechci, aby se ti něco stalo, Lou. Znamenáš pro mě hrozně moc. To přece víš, ne?“

Přikývnu, ale za ruku ho nevezmu. Tíží mě na koleni jako závaží, dokud ji nezvedne, protože potřebuje dát blinkr a přejet do jiného pruhu.

Opřu se do dveří Greensleeves. Když vcházím dovnitř, prodavačka v červené polokošili na mě zpoza pultu zavolá, že už budou brzo zavírat. Nevšímám si jí a chvátám přes obchod, skoro nevnímám police s dekoracemi a krmením pro ptáky, vystavený zahradní nábytek a pokojové květiny. Kromě mě je v obchodě jen žena ve vysokém stupni těhotenství, která tlačí vozík plný hnojiva, ozdobných plůtků a letniček.

STRACH

Když procházím velkými dvojitými dveřmi na dvůr, mrknu se na hodinky. 17:53. Zavírají za sedm minut. Pokud Mike nebude někde mezi květinami, keři a stromky na dvoře, zkusím obchod obejít a podívat se, jestli vzadu nemá nákladovou rampu nebo tak něco. Nechci se sem vracet později nebo se Mika pokoušet zastihnout doma. Chci to mít z krku teď hned.

Jdu po kraji dvora a nahlížím do jedné uličky za druhou. Nikde nikdo. Až to celé obejdu, tak se seberu a půjdu –

Mezi hnědí a zelení probleskne modrá barva a donutí mě zastavit se uprostřed kroku. Jsem už na nejzazším konci dvora, u palet s ozdobně tvarovanými keři a vrbami v ozdobných květináčích. Po mojí levici, jen o pár metrů dál, stojí jako vojáci na strážii šest zahradních domků a kůlen. Do jednoho z nich právě vklouzl šedovlasý muž v modrém tričku.

Hrudí mi projede ostrá bolest, jako by mi někdo kolem žeber utáhl drát. Je to on. Je to Mike. Sice jsem ho zahlédla jenom kratičce, než za ním zaklaply dveře, ale stačilo to, abych zaregistrovala husté šedé vlasy, hluboké rýhy kolem úst a to, že při chůzi kulhá. Musí mu být devětačtyřicet, ale vypadá starší. Mnohem starší oproti tomu, jak si ho pamatuju, ale určitě je to on. Vsadila bych na to krk.

Přikrčím se za keře a vykouknu mezerou mezi nimi. Zahradní domek má na rozdíl od kůlen, které stojí z obou stran vedle něj, bílé umělohmotné dveře a dvě podlouhlá okna. V jednom se objeví Mike a z šera za ním se vynoří ještě jedna postava. Pohládí ho po tváři a Mike vyhlédne z okna na dvůr. Zachvátí mě děs, že mě vidí, ale on se vzápětí otočí zpátky k té ženě. Odhrne jí vlasy z tváře, podepře jí dlaní hlavu a skloní se k ní, aby jí políbil.

Líbají se několik vteřin, pak se žena odtáhne a já jí poprvé uvidím do obličeje. Má hnědé vlasy ostříhané na mikádo s ofinou. Kulatou bradu, plné baculaté tváře. Na sobě má džíny, které jí těsně obepínají silná stehna, a červenou polokošili, pod kte-

rou se jasně rýsují velká plná ňadra. A vůbec to není dospělá žena. Je to holka, tak třináctiletá, maximálně čtrnáctiletá.

Nepletím do zahradního domku a nerozeřvu se na Mika, ať od ní dá ruce pryč. Ani nejdu zalarmovat někoho ze zaměstnanců. Místo toho se rozeběhnu pryč, řítím se uličkami mezi stromky a keři, vyhýbám se květináčům a sochám. Nezastavím se, dokud nedorazím do bezpečí svého vozu, a tam buším pěsti do volantu, až mám kůži celou zarudlou a ruce mě bolí.

Ještě nikdy jsem k sobě necítila větší nenávisť než teď.

Když jsem Mika viděla líbat tu holku, měl mě opanovat vztek. Nebo znechucení. Jenže já jsem měla pocit, že mě zradil. Líbal ji stejně, jako líbával mě: odhrnul jí vlasy, podepřel jí hlavu, laškovně přejel její rty svými, a teprve pak si ji k sobě přitiskl a políbil ji důkladněji.

Já musela na náš první polibek čekat hrozně dlouho. Neštětněkrát mi ho odepřel, odtáhl se, než se naše rty mohly dotknout, a řekl mi, že jsem příliš mladá a že by to nebylo správné. Kvůli té jeho zdrženlivosti jsem o něj stála tím spíš. Lehávala jsem v posteli a přehrávala si každý dotek, každý významný pohled, každé něžné slůvko. Přejížděla jsem si prsty přes rty, tiskla je k nim a představovala si tlak jeho úst. Bylo mi čtrnáct a ještě jsem se nikdy s nikým nelíbala. Ve škole jsem to nikomu neřekla, jenže teenageři zavětrí slabost a strach, stejně jako prasata zavětrí lanýže, takže to stejně všichni věděli. Začali mě šikanovat už ve třinácti, krátce před rozchodem mámy s tátou. Netušila jsem proč. V jednu chvíli jsem byla neviditelná a vzápětí jsem se ocitla v hledáčku tyranů. To táta navrhl, ať začnu chodit na karate. Tvrdil, že mi to zvedne sebevědomí, i když třeba karatistické údery nikdy nepoužiju. Sebevědomí? Dobrý vtíp.

Leknou se, když na parkoviště vjede tmavozelený kombík. Otočí se do protisměru a zůstane stát poblíž výjezdu. Řidič nevystoupí, ale stáhne okénko a oklepe z něj cigaretový popel.

STRACH

V tu chvíli se rozlétnou dveře zahradnictví a vyběhne z nich ta holka, kterou jsem viděla v zahradním domku.

„Chloe!“ zahaleká na ni muž v kombíku a vykloní se z okna.

Dívka sprintuje přes parkoviště. „Nezlob se, tati, nezlob se,“ omlouvá se, když obíhá auto.

„Čekám tu celou věčnost. Nasedej.“

Lže.

„Potřebovali, abych se zdržela dýl,“ prohlásí dívka a otevře dvířka. „Nemohla jsem z práce prostě...“ Zbytek věty neslyším, protože vklouzne do auta a zabouchne za sebou dvířka.

Když auto se zapnutým blinkrem vyjíždí z parkoviště, ohlédnu se po dveřích zahradnictví. Mám čekat na Mika, anebo vyrazit za tou holkou?

Zelený kombík zahne doprava a najede na silnici. Nastartuju vůz.

5. kapitola

Chloe

Chloe celou cestu domů poslouchá tátovy tirády. Je prý hloupá. Nezodpovědná. Sobecká. A taky tlustá. Většina třináctiletých holek by byla ráda, že má ke škole brigádu. Snad je dochvilnější, aspoň když po ní něco chce šéf. Mike je sice tátův kámoš, ale nic ho nenutilo hledat jeho hloupé dceři brigádu. Jestli Chloe dostane vyhazov, ztrapní je tím oba dva.

Aby tátu vytěsnila, snaží se soustředit na živý plot ubíhající za oknem jako zelená šmouha, jenže kdykoli se od něj odvrátí, táta se na ni utrhne, ať se na něj dívá, když s ní mluví.

Nenávidím tě, pomyslí si Chloe při pohledu do jeho očí. Jsi tyran. Tyranizuješ mámu i mě. Slušně se chováš jenom ke svému miláčkovvi Jamiemu, svojí miniaturní kopii. Je mu teprve sedm, takže je moc malý na to, aby si uvědomil, že jeho táta je debil. Myslí si, že táta by neudělal nic špatného, vždyť ho bere na zápas týmu Vlků, kupuje mu kartičky s fotbalisty a chodí s ním k McDonaldu, jenom ve dvou, táta se synem. Chloe by ráda věřila, že až se Jamie dostane do puberty, spadnou mu šupiny z očí a pochopí, že se ženami se nemluví jako s onucí. Ale zrovna včera, když mu řekla, ať po večeři odnese talíř do myčky, opáčil: „A proč? Táta to taky nedělá.“

Chloe se už dlouho snaží přijít na kloub tomu, proč jsou táta s Mikem kamarádi. Vždyť jsou úplně odlišní – víc už by to snad ani nešlo. Její táta Alan je surovec a hrubián. Mike je chápavý a laskavý. Táta ji v jednom kuse kritizuje a ona se kvůli němu cítí mizerně. Mike jí říká, že je krásná, a vzbuzuje v ní pocit, že jí svět leží u nohou. Ze začátku ho moc ráda neměla. Nejdřív ho ignorovala, když přišel na grilování nebo si s tátou vypít na zahradě pár piv. Bohatě jí stačilo, že musí snášet tátou, a neměla sebemenší chuť vybavovat se s jeho stupidními kamarády. A když jí táta navrhl, ať jde na víkendovou a odpolední brigádu do zahradnictví, zhrozila se. Zahradnictví? To je nebetyčná nuda. A navíc musí po odpoledních psát domácí úkoly. „Stejně z tebe jedničkářka nebude,“ vyštěkl táta. „Ani kdybys dřepěla nad úkolama do konce života. Radši naber zkušenosti s prodáváním v krámě, dokud můžeš.“ Nakonec ji přemluvila máma. „Aspoň vypadneš z domu,“ řekla jí tiše. „A třeba si najdeš nové kamarády.“ Chloe si nebyla jistá, jestli se chce kamarádit s lidmi, co pracují v zahradnictví, ale vyhnout se na šestnáct hodin týdně tátovi ji lákalo. A navíc si vydělá peníze, takže se ho o ně nebude muset doprošovat.

Když auto konečně zastaví na ulici před domem, Chloe nehybně sedí, dokud jí táta neřekne, že může vystoupit, a pak se rozeběhne po cestičce ke dveřím.

„Mami!“ zavolá. „Už jsem doma!“

Nakoukne do obýváku a uvidí Jamieho, jak sedí na koberci před televizí a svírá dálkové ovládání herní konzole, jako by mu přirostlo k rukám.

„Jamie, kde je máma?“

„Šla si lehnout. Má migrénu, Už zase.“

Chloe bere schody do patra po dvou a tiše otevře dveře ložnice rodičů. Závěsy jsou zatažené a v pokoji je šero, ale rozezná obrys mámina těla, jak leží stočená do klubíčka na svojí straně postele. Spí. Chloe si sáhne do kapsy pro telefon a podívá se,

kolik je hodin. 18:17. Zajímalo by ji, jestli už je Mike doma. Ne že by věděla, kde to je. Když se ho zeptala, kde bydlí a jestli má rodinu, zavrtěl hlavou a řekl: „Potřebuješ vědět jenom tolik, že jsem osamělý. To znáš z vlastní zkušenosti, nebo se pletu?“ Odvrátila zrak, protože jeho pronikavý pohled nemohla vydržet.

„Chloe!“ řve na ni zezdola táta. „Jestli máma nemůže uvařit večeři, tak to budeš muset udělat ty.“

Chloe se ještě jednou podívá na mámu, která má ochablé svaly v obličeji, uvolněná ramena a pomalu zhluboka oddechuje, a pak vykročí zpátky dolů po schodech.

6. kapitola

Lou

Jakékoli napětí mezi mnou a Mikem vyprchá, jakmile trajekt vyjede z terminálu a my smíme vystoupit z auta. Popadne mě za ruku a napůl mě vede, napůl vleče nahoru na palubu.

„Pojď, najdeme herní automaty.“ Celý září a na tvářích zarostlých strništěm se mu dělají dolíčky. „Jestli tam mají takové ty s plyšáky, tak ti nějakého zkusím vylovit.“

Přecházíme od automatu k automatu: střelnice, simulátor řízení vozu, tanec. Mike vyhraje ve střelbě. Já v tanci. A taky v řízení auta, ale podvodem – škubnu mu volantem, až se mu vůz otočí do protisměru. Je mu to fuk. Stáhne si mě na klín, zasype mi obličej polibky a vůbec se nestará o to, jestli nás někdo uvidí. Když vyzkoušíme všechny hry, házíme nablýskané desetipence do výherního automatu. Napřed hrajeme týmově, pak závodíme, kdo vyhraje víc. Když se vodopád mincí sype přes okraj ven, Mike mě obejmě kolem pasu a zvedne mě do vzduchu.

„Oslavíme to stylově!“ rozesměje se. „Zvu tě na hamburger!“

Odvede mě do restaurace a objedná hamburgery, hranolky a mléčné koktejly. Přiměju ho, aby si namočil hranolky do koktejlu („je to hnus“), a on mě vyhecuje k soutěži, kdo ukousne z země větší kus. Za těch osmnáct měsíců, co se známe, jsem

Mikovu osobnost poznala z mnoha různých stran. Zažila jsem ho přemýšlivého, citlivého, laskavého i přísného (to jen při hodinách karate). Nikdy jsem ho ale neviděla takového jako teď. V téhle hravé náladě je úžasný. Mám pocit, jako bychom byli stejně staří.

Netrvá to ale věčně. Jak se blížíme k Calais, Mike je čím dál zamkklejší, a když v autě sjíždíme z trajektu a já se ho zeptám, kam máme namířeno, oboří se na mě, ať si počkám. Když nám celník kontroluje pasy, Mike se celý napne a stojí strnule jako socha. Je ustaraný, ale nemá proč. Máma s tátou žijí v domněni, že jsem s kroužkem karate odjela na víkend kempovat. Pokud se vrátím do nedělního večera, nebudou se strachovat.

„Moje neteř,“ řekne Mike, když se uniformovaný muž podívá z něj na mě.

„Oui,“ přitakám a usměju se na celníka. Mike sebou nepatrně škubne, jako bych ho naštvála, ale nespouští zrak z mužovy tváře.

„Merci.“ Celník nám vrátí pasy a mávnutím nás pustí dál.

Když jsem zajížděla na parkoviště malvernské policejní stanice, bylo mi skoro na zvracení, ale vztek mi dodal sílu vystoupit z auta a vejít do budovy. Bůh ví, co si o mně policista za pultkem pomyslel, když jsem k němu doběhla a vychrlila, že nutně potřebuju s někým mluvit.

Teď mi splašeně tluče srdce, příšerně drmolím a můj hlas se rozléhá malou, béžově vymalovanou místnůstkou. Detektiv seržant Hopeová mě nepřerušuje. Pozorně naslouchá, dívá se mi do očí a nad psací podložkou drží připravenou propisovačku.

„Stalo se to v zahradnictví Greensleeves u Powicku,“ vykládám. „Těsně před zavírací dobou. Ten muž se jmenuje Michael Hughes. Celé jméno té dívky neznám, ale křestním je Chloe. Její táta na ni tak volal, když ji přijel vyzvednout. Sledovala jsem

STRACH

je pak v autě domů. Bydlí na Missingham Road v čísle 29. Je to kousek od –“

Seržantka Hopeová povytáhne obočí. „Vy jste tu dívku sledovala domů?“

„No jistě. Mám o ni strach. Napadlo mě zjistit, kde bydlí, abych vám tu informaci mohla předat.“

„A proč jste se nezeptala někoho ze zaměstnanců? Vždyť jste mi právě řekla, že tam podle vás pracuje. Že měla stejné tričko jako pokladní.“

„Na odchodu jsem pokladní nikde neviděla.“ Když tu lež vypouštím z úst, svírá se mi hrud', jenže co jiného můžu říct?

Seržantka se na mě dívá, jako bych se zbláznila. Zachovala jsem se divně? Normální člověk by Chloe domů nesledoval?

„Co jste udělala potom?“

„Jela jsem rovnou sem.“

„Dobrá. Takže to vezmeme ještě jednou od začátku.“ Seržantka Hopeová odloží propisovačku na psací podložku. „Byla jste v zahradnictví a zahlédla jste dospělého muže, jak líbá nezletilou dívku?“

Chci polknout, ale mám v puse úplně sucho. Tahle běžová místnost bez oken ve mně vyvolává vzpomínky, které bych radši vytěsnila, a musím vynaložit pořádnou sílu vůle, abych neutekla.

„Ano, vždyť vám to říkám. Zašel do zahradního domku. Ona už byla uvnitř, jako by tam na něj čekala. Rozhlédl se, jestli je nikdo nevidí, a pak ji začal líbat.“

„V kolik hodin to bylo?“

„Těsně před šestou.“

„A ten...“ podívá se policistka na poznámky, „... Michael Hughes. Ten v tom zahradnictví pracuje taky?“

„Ne. Poskytuje dopravní služby. Nejspíš i tomu zahradnictví.“

„Takže vy ho znáte?“

„No...“

Pravdu jí říct nemůžu. Představila jsem se jí jako Lou Smithová, ne Lou Wandsworthová. Nechci mluvit o tom, k čemu mezi mnou a Mikem došlo. Jenom chci, aby policie zajistila, že k něčemu podobnému nedojde znova.

„Lou? Není vám nic?“ Seržantka Hopeová se předkloní a hledí mi zblízka do tváře.

„To je jen tím horkem.“ Vezmu si z krabičky na stole papírový kapesník a otřu si jím čelo. Že Mike tu holku líbal, je moje vina. Kdybych proti němu svědčila, nejspíš by ho zavřeli na delší dobu. Možná by seděl ve vězení ještě teď. Posledních osmnáct let jsem se přesvědčovala, že to byla jednorázová záležitost, že to udělal jenom kvůli mně. Nepřipouštěla jsem si, že by to mohl zopakovat s někým dalším.

„Lou, vy mi neříkáte všechno, vidíte?“ pronese seržantka Hopeová. „Odkud se s tím člověkem znáte?“

„Odnikud. Přišla jsem sem ohlásit chování, které vypadalo na pedofilii. To je všechno. Připadalo mi to správné.“

„Tak jak víte, jak se jmenuje a čím se živí?“

„Protože jsem využila jeho služeb při odvozu věcí.“ Zamotávat se do lží čím dál tím víc. Co mě to napadlo vydat se sem? Kdybych si to pořádně promyslela, tak to neudělám.

„A když jste ho uviděla v tom zahradním domku, tak jste ho poznala?“

„Ano. Proč se mě na tohle všechno ptáte?“

„Jenom se snažím zjistit, co přesně se stalo.“ Neuhýbá pohledem. Několik vteřin mlčí. Chce přimět k řeči mě, jenže já jsem toho i tak napovídala až moc. „Abychom někoho zatkli, potřebujeme důkazy, Lou. Jestli přede mnou něco tajíte, tak nám ztížíte práci.“

„Je to pedofil. Odseděl si trest za...“ Zmlknu. Srdce mi buší tak splašeně, že nemám daleko k panickému záchvatu. „... za únos jiné dívky.“

Seržantka Hopeová povytáhne obočí a propisovačka jí kmitá po psací podložce. „Kdy k tomu došlo? Víte to?“

STRACH

„Už dávno. A už jsem vám pověděla všechno, co vím. Jenom jsem se chtěla zachovat správně – proto jsem vám přijela ohlásit, co jsem viděla.“

Dlouze na mně utkví pohledem a pak vstane.

„Dobře, Lou. Prověříme to. Ještě se vám ozvu.“

7. kapitola

Wendy

Úterý 24. dubna 2007

Když do bistra vejdou dva mladí muži a podívají se jejím směrem, Wendy strne. Její oblíbený stůl, ten jednomístný u okna, byl obsazený, a tak jí nezbylo než usadit se u čtyřmístného stolku v rohu. Je čtvrt na dvě a bistro se plní. Dřív nebo později se jí někdo zeptá, jestli si k ní může přisednout. Co když se naproti ní usadí přímo Louisa Wandsworthová? Wendy se sevřou útroby směsicí strachu a vzrušení.

Ale po Lou není ani památky. Včera přišla do bistra něco málo po jedné, zamířila rovnou k pultu a objednala si černou kávu, kuřecí závitek a ovocný salát. Wendy ji zpoza papírů nenápadně pozorovala, jak se v jídlu nimrá a mračí se nad mobilním telefonem.

Bylo to poprvé, kdy viděla Lou zblízka, a vzalo jí to dech. Vy-
bavilo se jí, jak jednou večer popíjely s Angelou v hotelu Royal Malvern a znenadání tam vkráčel muzikálový herec Michael Ball. Wendy na něj zamávala a usmála se. On ji ale vůbec ne-
vzal na vědomí. Odvrátil se a zajel pohledem na opačnou stranu místnosti, k velké rozjívěné skupině u baru. Wendy se propada-

la hanbou. Angela ji utěšovala, že není první ani poslední, kdo mylně považoval celebritu za přítele, ale Wendy chtěla okamžitě vypadnout. Když poprvé uviděla Lou, zachvátily ji podobné pocity – užasla a sevřel se jí žaludek –, ale křečovitě stiskla okraj stolu, místo aby jí paže vylétla do vzduchu.

Když si na Facebooku přečetla, že si Lou našla novou práci v Consol eLearning, obratem si tu společnost vyhledala na internetu. Na webové stránce se psalo, že poskytují „e-learningová řešení pro veřejný i soukromý sektor“, ať už se tím mínilo cokoli. Louisino rozhodnutí přestěhovat se z Londýna do Malvernu podle všeho zaskočilo i její přátele, nejen Wendy. Spousta jich Lou až přehnaně naléhavě prosila, ať neodjíždí, a několik lidí smutnilo, že se jim bude „hrooooozně stýskat“. Jedna kamarádka se Lou zeptala, proč se stěhuje, a ta jí odpověděla: „Pošlu ti soukromou zprávu.“ To Wendy frustrovalo skoro stejně jako ten první, neúspěšný pokus přidat si Lou do přátel. Ona sama žádný komentář nenapsala. Nikdy to nedělala. Jen Lou šmírovala, všechno si četla a analyzovala.

Neměla v úmyslu jít si o prvním Louisině dni v nové práci sednout do bistra přímo naproti sídlu Consol eLearning, jenže se vzbudila v půl šesté a už se jí nedařilo usnout. Auto měla v servisu, Montyho vyvenčila a až do odpoledne neměla žádnou schůzku, a tak nevěděla, do čeho píchnout.

Nejspíš ji neuvidím, říkála si, když ve čtvrt na devět usedala s hrnkem čaje k jednomístnému stolku u okna. Ale to vůbec nevdá. Aspoň si tu před schůzkou s Judith udělám ještě nějakou práci.

Na kufřík s papíry postavený u nohou ale za celou hodinu ani nesáhla. Nemohla odtrhnout zrak od okna a lidí procházejících za ním. A vtom ji spatřila. S rozbušeným srdcem sledovala, jak Lou bere za dveře firmy Consol eLearning, a když za ní zaklaply a zmizela z dohledu, celá vyčerpaná se zhroutil na opěradlo židle.

Bleskově se rozhodla, že zůstane v bistru až do oběda, aby zjistila, kam se Lou chodí najíst. A ta k jejímu naprostému úžasu zamířila přímo sem.

Teď se Wendy podívá na hodinky: 13:32. Lou si dává načas. Včera dorazila ve 13:05. Jenže Wendy už to nemůže vydržet ani vteřinu, potřebuje si odskočit na záchod. Popadne kabelku a kabát a chvátá přes bistro.

Když z toalety vyjde, má Lou Wandsworthovou sotva pět metrů před sebou. V úleku div nevklouzne zpátky na dámy. Její stolek si mezitím zabrala tříčlenná rodina a nikde nejsou žádná volná místa. Má dvě možnosti: buď odejít bez placení, nebo se postavit do fronty za Lou.

Zamíří k frontě. Bez zaplacení ještě nikdy v životě neodešla a neudělá to ani teď.

Když si tiše stoupne za Lou a opře se roztřesenou rukou o vitrínu s dorty, Lou se po ní ani neohlédne. Takhle zblízka se s ní Wendy může poměřit. Louisa Wandsworthová je vysoká, nejmíň o deset čísel vyšší než ona, a boky, utopené v příliš široké sukni, má užší než Wendyin pas. Podpatky má zamazané od bláta a vlasy pocuchané, s roztřepenými konečky. Wendy má co dělat, aby nesáhla do kabelky pro hřeben. Sama se před odchodem z domu vždycky ujišťuje, že je učesaná a nezapomněla si vyčistit boty.

„Vezmu si jídlo s sebou,“ oznámí Lou majitelce podniku, usměvavě ženě přibližně ve Wendyině věku, oblečené v modro-bíle pruhované zástěře, a ta ji pokývnutím vybidne, ať pokračuje. „Černou kávu, kuřecí rolku a ovocný salát.“

„Dnes si to nesníte tady?“

„Ne, potřebuju se připravit na schůzku s klientem ve tři. Jde o novou obchodní příležitost.“

„To zní důležitě.“

„Je to důležité. Šéf po mně chce, ať do firmy přitáhnu peníze.“

„Tak držím palce, ať se vám to povede.“

STRACH

Wendy ani nedutá a klopi oči k podlaze, zatímco žena v zástěře kmitá sem a tam a vyřizuje objednávku. Lou mlčky stojí a čeká. Po nekonečných pěti nebo šesti minutách Wendy konečně zaslechne cinkot mincí, které přecházejí z ruky do ruky, šustění papírového pytlíku, a tiché zadýchané „děkuju“.

„Přejete si?“ řekne majitelka bistra. „Haló, mluvím s vámi. Co si přejete?“

Wendy odtrhne oči od hubené postavy přebíhající přes silnici a usměje se na ženu od ucha k uchu. Právě dostala úplně báječný nápad.

8. kapitola

Lou

Pořád nemůžu uvěřit, že strávím s Mikem celý víkend ve Francii. První zastávka: hotel kousek od Calais. Už jsem v hotelových pokojích bydlela dřív, většinou o dovolených s mámou a tátou, ale tohle je teprve podruhé, kdy jsem v nějakém s Mikem. Poprvé to bylo v Travelodge v Birminghamu. Byl tam modrý koberec a pruhované závěsy, ale moji pozornost upoutalo něco jiného – manželská postel uprostřed. Konečně se to stane. Budeme s Mikem mít první sex. Hrozně jsem se tehdy bála, i když mě ujišťoval, že si dáme načas a že se bude chovat maximálně něžně.

Od té doby jsme měli sex mockrát, občas v šatnách v dódžó, ale většinou po hodině karate v jeho autě. Když se Mike nabídl, že mě bude vozit domů, táta nadšeně souhlasil. Tvrdil, že bude mít víc času na práci, ale oba jsme věděli, že tím ve skutečnosti myslí víc času na vyseďávání v hospodě.

Když dojdeme k našemu hotelovému pokoji u Calais, Mike otevře dveře, hodí dovnitř zavazadla, ale nataženou rukou mi zabránil vstoupit dovnitř.

„Ne, ne, přenesu tě přes práh!“

Rozesměju se. „Vždyť nejsme manželé!“

„Jednou budeme!“

Když po mně sáhne, pokusím se mu vysmeknout. Jsem moc těžká, a jestli mě upustí, umřu studem. Ale Mike mě zvedne do náručí, jako bych nevážila víc než peříčko. Kopnutím za námi zabouchne dveře a napůl mě hodí, napůl upustí na postel. Přistanu na boku a hned se otočím, abych ho objala a dala mu pus. Letmo mě políbí na rty a pak mě obrátí na břicho a přitáhne si mě, takže se na posteli ocitnu v předklonu.

„Miku!“ rozchechtám se, zatímco mi rozepíná džíny. „Co si aspoň napřed zajít na večeři? Má to být romantický víkend, ne?“

Dívá se na mě, ale působí, jako by mě neviděl. Tváře má zrudlé a v očích podivně skelný pohled. Tváří se vítězoslavně, jako by zdolal horský štít nebo vyhrál závod.

„Taky že bude,“ prohlásí a stáhne mi džíny a spodní kalhotky ke kotníkům.

Pár minut nato se na mě při vyvrcholení s výkřikem zhrotil. Je to poprvé, kdy jsme měli sex a nedívali se přitom jeden druhému do očí.

Sobota 28. dubna 2007

Před třemi dny jsem to nevydržela a poslala Benovi textovou zprávu. Hlavně proto, že si pořád hrozně vyčítám, co se stalo, ale zčásti taky proto, že mě ponoukla moje kamarádka Alice. Když jsem po práci šla k autu, zavolala mi na mobil. Říkala, že si chce jenom poklábosit, ale oběma nám bylo jasné, že lační po drbech. Hned zkraje mě pokárala, že jsem od odjezdu z Londýna nenapsala nic na Facebook, a pak mi oznámila, že v hospodě narazila na Bena. Když se ho zeptala, jak se má, čísel z něj arktický mráz.

„Řekl mi: Už to bylo i lepší. Přesně takhle se vyjádřil. Myslím, že mu na tobě pořád záleží, Lou. Fakt se s ním nechceš udobřit?“

Nepřiznala jsem Alici, co přesně se v Doveru stalo. Jenom jsem jí řekla, že jsme se pohádali a rozhodli se vztah ukončit. O Mikovi neví. Neví o něm nikdo z mých přátel.

„Vždyť jsem ti povídala, že pokud jde o vztahy, jsem nemožná. Dokonce ze mě ani nebude bláznivá stará kočičí dáma, protože na ně mám alergii. Na kočky, ne na starý dámy – i když z těch se mi ještě žádná otírat o nohy nezkoušela.“

Alice se rozesmála. „Hele, nemožní jsme všichni – někdo to akorát umí líp skrývat. To zaprvé. A zadruhé ten váš vztah s Benem byl hodně intenzivní. Co jsi s ním začala chodit, tak jsem tě skoro nevidala. Možná si oba potřebujete jenom na chvíli vydechnout. Ozval se ti od toho rozchodu? Nebo ty jemu?“

Řekla jsem jí, že ne. On se neozval mně ani já jemu. A pořád kvůli tomu rozchodu mám výčitky svědomí.

„No tak mu napiš. Omluv se. Očividně ho máš ráda. Kdybys neměla, tak spolu nevedeme tenhle hovor. A jak se jinak máš? Jak vypadá dům?“

Zaujate poslouchala moje vyprávění, jak jsem náš rodinný dům málem minula, protože se změnil k nepoznání. Úhledně sestříhané živé ploty, sukovité jabloně a narcisy lemuující příjezdovou cestu vystřídala zpustlá džungle a plevel. Stromy se zohýbaly a jejich větve se tak propletly, že to bylo jako projíždět tmavým tunelem. Pověděla jsem Alici, jak mě píchlo u srdce, když jsem přijela k domu a uviděla tátovo zaparkované volvo.

„Na moment mi připadalo, jako by byl pořád naživu,“ svěříla jsem se jí.

Ale zamlčela jsem, že když jsem v obýváku spatřila tátovo staré křeslo, skoro mi ruply nervy.

„Do háje, Lou,“ povzdechla si, když jsem se konečně odmlčela, „to muselo být pořádně traumatizující. Měla jsem jet s tebou, aspoň na ten první víkend.“

Po tom telefonátu jsem se cítila klidná, jako už několik dní ne. Do té doby mi vůbec nedocházelo, jak moc v sobě dusím

emoce a jak odstrčená si připadám. Alice byla první člověk, se kterým jsem za poslední týden mluvila. Tím myslím pořádně mluvila – povrchní hovory s kolegy v nové práci nepočítám.

Vzala jsem si Alicinu radu k srdci, a ještě než jsem nastoupila do auta, poslala jsem Benovi textovku.

Mrzí mě, co se stalo v Doveru. Mám důvod, proč jsem tak zareagovala, ale teď ti ho nemůžu vysvětlit. Nezasloužil sis, jak jsem s tebou pak mluvila. Doufám, že jsi v pohodě. Posílám pusy.

Přečetla jsem si po sobě celý text, vymazala poslední větu a odeslala ho. Ben měl na odpověď dvacet minut, než jsem dorazila do tátova domu, který je, co se týče moderních technologií, mrtvá zóna. Není tam mobilní signál ani wi-fi a nejbližší sousedé bydlí skoro půl kilometru daleko. Kdyby na mě v noci někdo zaútočil, nikdo by mě neslyšel křičet. V domě je jenom pevná telefonní linka, to je všechno.

Teď je sobota a Ben se mi ještě neozval. Neozvala se ani seržantka Hopeová. Když jsem jí zavolala a ptala se, co je nového, řekla mi, ať jí zavolám dneska odpoledne. To čekání jsou hotová muka. Pořád musím myslet na Chloe a na to, jak se tvářila, když vybíhala ze zahradnictví. Tváře měla celé zružovělé a usmívala se. Pamatuju se, jaké to bývalo – to adrenalinové vzrušení z tajné schůzky, ty hřejivé polibky, ta trýzeň z loučení. Považovala jsem se za dospělou. Případalo mi, že můj život je jako vystřižený z romantického filmu. Věřila jsem, že mám věci pod kontrolou. Ale šeredně jsem se pletla.

Chloe vypadala tak nadšeně, až je mi z toho úzko. Zalykám se pocitem viny. Měla by být nadšená z polibku od vrstevníka, ne od chlapa starého jako její táta. Jen se modlím, aby to mezi nimi nezašlo ještě dál. Jestli jí Mike provede to, co mně, nikdy si to neodpustím.

Abych přišla na jiné myšlenky, rozhodla jsem se dneska ráno, že se pustím do prací, které jsem dosud odkládala. Vydrhla jsem koupelnu od podlahy po strop, přebrala jsem věci

v tátově prádelníku a skříni a roztřídila svetry, kalhoty a obleky do černých igelitových pytlů, ve kterých je odvezu do charity. Když jsem na dně jedné zásuvky našla svoji zarámovanou fotku otočenou obrázkem dolů, trochu jsem si pobřečela. Jinak jsem neobjevila nic, co by mi osvětlilo, jaký táta byl a jaký život vedl. Jenom pár hrstí drobných, léky proti bolesti, půl tuby masti, staré dostihové tikety, noviny, budík, rádio.

Naposledy jsem se s ním viděla ve čtrnácti. Bylo to o víkendu před soudním procesem s Mikem. Mára čekala v autě na konci příjezdovky a já došla k domu, ve kterém jsem už skoro rok nebydlela. Odložila jsem lepenkovou krabici, kterou jsem nesla, před garáž a zaklepala jsem na dveře. Nedočkala jsem se reakce, a tak jsem vzala za kliku a vešla dovnitř. Táta se hrbil v křesle před televizí, ze které burácel přenos dostihů, a na stole před ním stála prázdná láhev od whisky. Když jsem ho oslovila, neotevřel oči, a když jsem mu zatřásla ramenem, ani se nehnul. Musela jsem vypnout televizi a pořádně ho plesknout přes hřbet ruky, aby mě vzal na vědomí.

„Odjíždím, tati,“ řekla jsem mu. „Jedeme s mámou do Londýna. A už se nevrátíme. Nechala jsem u garáže krabici svých věcí. Mohl bys mi je tam uložit? Mára říká, že na ně v bytě nebudeme mít místo.“

Stočil ke mně pohled. Oči měl zarudlé a opuchlé, tmavé tečky v hrubé těstovité tváři. Bylo mu teprve sedmačtyřicet, ale vypadal o dvacet let starší. „Měj se,“ zahuhlal a zase oči zavřel.

Teď hodím igelitové pytle na narůstající hromadu na podlaže a otevřu dveře svého někdejšího pokoje. Vypadá úplně stejně, jako když jsem ho před osmnácti lety opouštěla, jen přibýly hromady tátových krámů. Z duše ten pokoj nenávidím. Mike u nás doma nikdy nebyl, ale je tu všude. Vpil se do vybledlých žlutých závěsů, do odlupujících se tapet a do vyrudlých tváří popových hvězd, jejichž fotky jsem si připíchla na stěnu. Ani bych nespočetala, kolikrát jsem večer ležela v posteli, zírala do tmy a necha-

STRACH

la se unášet fantazií. Vybavily se mi letmé úsměvy při tréninku katy, to, jak jsem v šatně nemohla najít věci na převlečení, jak jsem při odchodu zjistila, že už jsem v dódžó poslední. A jak se za mnou vynořil Mike, nadzvedl mi vlasy z šije a –

Rychle z pokoje vycouvám a zabouchnu dveře. Musím jít zavolat seržantce Hopeové. Už nevydržím čekat.

Když zvedám sluchátko pevné linky a vytáčím číslo policejní stanice, klepe se mi ruka. Jestli Mika zatkli a obvinili, budu jim muset prozradit, kdo doopravdy jsem. A jestli ne... To si radši ani nepředstavuju.

„Dobry den,“ ozve se nepovědomý mužský hlas. „Detektiv seržant Walters.“

„Potřebovala bych mluvit se seržantkou Hopeovou.“

„Ta tu dneska bude až později. Jsem její kolega. Jak vám mohu pomoci?“

Představím se mu a shrnu mu, co jsem pověděla seržantce Hopeové. Poslouchá a pak mi řekne, ať počkám na lince. Čekám a skoro tajím dech.

„Takže...“ ozve se znovu. „Podle všeho královská prokuratura obvinění neodsouhlasila.“

„Cože?“

„Důkladně jsme to prošetřili a předali záležitost prokuratuře, ale k trestnímu stíhání nedojde.“

„Vždyť je to pedofil! Zneužívá mladou holku, Viděla jsem ho!“

Seržant Walters si ztěžka povzdechne. „Nevím, co vám na to říct. Popravdě řečeno, kvůli ochraně dat vám nesmím říct nic, ale zkrátka a dobře, s prokuraturou je to občas těžké.“

„Mohla bych si s nimi promluvit? Popsat jim, co jsem viděla?“

Sušě se zasměje. „To bohužel nejde.“

„Takže tím to končí? Klidně může pokračovat v tom, co dělá?“

Na moment se rozhostí ticho. „Bohužel máme svázané ruce. Mohu pro vás udělat ještě něco?“

„Ne, už nic.“

Ukončím hovor a zůstanu na sluchátko zírat. Jak je to možné? Za to, co Mike provedl mně, ho poslali na pět let za mříže. Jak to, že ho nezavřeli zas? Je to moje vina. Podělala jsem to, protože jsem policii neřekla, kdo doopravdy jsem. Ale ještě není pozdě na nápravu.

Modré dveře domu číslo 29 na Missingham Road mi přijde otevřít vysoký muž s hranatým obličejem, propadlými tvářemi a řídnoucími vlasy. Změří si mě a s povzdechem se opře o zárubeň.

„Přejete si?“ zeptá se, ale z jeho výrazu číší spíš: „Co sakra chcete?“

„Ráda bych si promluvila s vámi a vaší ženou. Jde o Chloe.“

Zachmuří se. „O co kráčí?“

„Kdybyste mě pustil dál, hned vám to povím. Je to... choullostivá věc.“

„S policií už jsme mluvili, a jestli jste od novin, tak se pakujte.“

„Alane!“ zavolá z domu ženský hlas. „Kdo je to?“

„Nikdo!“

„Nejsem od novin ani od policie. Mohla bych si promluvit s vaší ženou?“

„Je nemocná.“

V okně v patře se pohne záclona.

„Prosím vás,“ žebřoním, když vidím, že se Alan chystá zabouchnout dveře. „Muž jménem Mike Hughes má nepatřičný vztah s vaší dcerou a já o ni mám starost.“

„Kdo sakra jste? Jestli nejste ani od policie, ani z médií...“ Zúženýma očima mě přejede od hlavy k patě. „Nejste ta, co nahlásila?“

„A-a-ano. Jsem.“

„Jo?“ Stiskne rty do úzké linky a pomalu zakroučí hlavou. „Máte pro něj slabost, co, drahoušku? Nejste první zhrzená panička, co tohleto zkouší. Dal vám košem, že jo? Tak jste si vymyslela tuhle historku, abyste se mu pomstila.“

„Není to žádný výmysl. Viděla jsem Mika a Chloe –“

„Nešťvěte mě!“ Předkloní se, až mě donutí ucouvnout. „Ten chlap je pro moji holčičku jako druhej táta. Svěřil bych mu vlastní život. I její. A drben, dobroserů a rozesrávačů už mám až podací,“ ukáže si naplocho položenou dlaní ke krku.

„Já nejsem –“

„Mike Hughes je bezvadnej chlap. Odkroutil si pět let v base jenom proto, že se snažil udržet jednu holku ze svýho kroužku v bezpečí, když zdrhla do Francie. Ta kráva pitomá se tak bála svýho táty ožraly, že poldům lhala, co se stalo. Nedovolím vám,“ ukáže na mě prstem, „ani nikomu jinýmu, aby mu takovou sviňárnu provedl zas. Jestli se tu ještě někdy ukážete, tak za sebe neručím. Rozumíte? A teď vypadněte.“

Práskne mi dveřmi před nosem. Vzápětí se domem rozlehnou těžký dusot jeho kroků po schodech a v okně nahoře se zase pohne záclona. Tentokrát za ní zahlédnu tvář. Je to Chloe a vypadá vystrašeně.

9. kapitola

Chloe

Pondělí 30. dubna 2007

Chloe jde se sklopenou hlavou a brašnu s učebnicemi si tiskne k hrudi. Normálně chodí od zastávky autobusu ke škole, co noha nohu mine, ale dneska se nemůže dočkat, aby už ve škole byla. Cokoli je lepší než být doma s tím bídákem tátou, prostě cokoli. Poté, co dole zazvonila ta pitomá ženská, dostal záchvat vzteku. Chloe se snažila poslouchat, o čem se spolu ti dva baví, ale pochytila jen, jak ho ta žena prosí, ať ji pustí dovnitř. Jakmile jí táta zabouchl před nosem, vrátil se ke Chloe do pokoje. Jen tak tak stačila skočit na postel a už rozrazil dveře.

„Můžeš za to ty? Pomlouvalas Mika ve škole?“

„Ne.“ Popadla polštář a přitiskla si ho k hrudi. „To bych neudělala.“

„Vypadala na učitelku. A taky tak mluvila.“ Čtyřmi kroky překonal vzdálenost k oknu a rozhrnul záclony. „Už je pryč.“ Obrátil se zpátky ke Chloe. „Kdo je to? Je mi jasný, žes nás šmírovala.“

„Nevím. Nikdy jsem ji neviděla.“

Stiskla polštář pevněji. Že by to zas byl někdo od policie? Táta se nepotkal s tou ženou, co tu byla předtím. Měla na sobě